

Arrestnummer <i>C1 1553 1 2017</i>
Repertoriumnummer <i>2017 / 3674</i>
Datum van uitspraak 8 december 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/463
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 13 DEC. 2017
Niet te registreren

Ed. inspecteur a.i.

COVER 01-00000997345-0001-0012-01-01-1

meer bepaald

het terrein te hebben opgehoogd (met grond waarin bovendien fijn en grof tot zeer grof inert materiaal zichtbaar aan de oppervlakte is waar te nemen) met ongeveer 35 cm tot ongeveer 50 cm (cf. stuk 5 e.v., 39 e.v.) en de aangevoerde grond te hebben opengevoerd (cf. stuk 17)

te , **op een niet nader te bepalen datum, in de periode van 01.11.2013 tot en met 02.12.2013**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 7 maart 2017 op tegenspraak ten aanzien van de beklaagde als volgt:

“(…)

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging A tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

(…)

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het herstel** op de percelen gelegen te (), kadastraal gekend als , eigendom van , geboren te

, wonende te

door het opnieuw afgraven van het terrein naar het oorspronkelijk niveau zodat het inert zichtbaar bovenliggend materiaal en het dieper liggend inert materiaal (in de grond gedrukt door het op- en afrijden tijdens de ophogingswerken) verzameld wordt om vervolgens samen met de afgeschraapte bodem vervoerd te worden naar een erkende stortplaats.

*Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **3 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.*

*Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door (...) een **dwangsom van 100 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 8 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.*

*Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden.*

GERECHTSKOSTEN en BIJDAGEN

Veroordeelt (en) hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 101,04 euro, vermeerderd met de kosten van betekening van dit vonnis in hoofde van de tweede beklaagde.

*Veroordeelt (en elk) tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

*Veroordeelt (en elk) tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.*

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis van 7 maart 2017 werd hoger beroep ingesteld op:

- 4 april 2017 door de beklaagde ;
- 10 april 2017 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op :

PAGE 01-00000997345-0004-0012-01-01-4

- 4 april 2017 door de raadsman van de beklaagde ;
- 10 april 2017 door het openbaar ministerie.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 27 oktober 2017 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester , voor meester , beiden advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 7 maart 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd door de (oorspronkelijk eerste) beklaagde hoger beroep aangetekend blijkt een op 4 april 2017 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbepert hoger beroep werd ingesteld. Tevens werd door de beklaagde op diezelfde datum (4 april 2017) ter griffie een verzoekschrift met grieven (“*grievensformulier hoger beroep*”) neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis van 7 maart 2017, namelijk blijkt een op 10 april 2017 ter griffie afgelegde verklaring, waarbij het openbaar ministerie verklaarde hoger beroep tegen dit vonnis aan te tekenen in zoverre het betrekking heeft op de beklaagde . Voorts werd ook door het openbaar ministerie ter griffie, op 10 april 2017, een verzoekschrift met grieven neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

Ingevolge de hoger beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie is de beslissing van de eerste rechter niet bestreden in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafvordering en de herstellvordering tegen de oorspronkelijk tweede beklaagde

2.2 Blijkens het op 4 april 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, acht de beklaagde zich gegriefd door het bestreden vonnis op strafgebied in zoverre daarin werd geoordeeld over de schuld, de kwalificatie van het misdrijf, de strafmaat en de herstelmaatregel (waaromtrent in het grievenformulier de rubrieken 1.1, 1.2, 1.4 en 1.8 werden ingevuld, waarbij elke rubriek beknopt werd gespecificeerd).

In het op 10 april 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier vermeldt het openbaar ministerie het hoger beroep van de beklaagde te volgen (zie de aangekruiste en summier toegelichte rubriek 1.12), waardoor het openbaar ministerie te kennen geeft dat het tegen het bestreden vonnis dezelfde grieven aanvoert als de beklaagde . Voorts vermeldt het openbaar ministerie dat het zich gegriefd acht door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat (zie de aangekruiste en summier toegelichte rubriek 1.4 van het verzoekschrift met grieven van het openbaar ministerie).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3.

De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 27 december 2016 aan de beklaagde betekende dagvaarding. Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 20 december 2016 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastlegging is vervat, werd op 30 december 2016 overgeschreven op het tweede kantoor der hypotheken te onder het nummer (art. 6.2.1 VCRO). Een kopie van de dagvaarding werd door de gerechtsdeurwaarder bij schrijven van 28 december 2016 overgemaakt aan de stad met het oog op de inschrijving in het gemeentelijk vergunningenregister (art. 6.2.2 VCRO).

4.

Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof zijn de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A, en de schuld van de beklaagde aan die feiten ook voor het hof bewezen gebleven.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder de bij de processen-verbaal gevoegde foto's, blijkt dat de beklaagde zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem op zijn terrein, gelegen op twee aaneengesloten percelen aan de) en kadastraal nader beschreven in de enige telastlegging, aanmerkelijk heeft gewijzigd door de bodem te laten aanvullen en ophogen met ongeveer 35 à 50 centimeter grond met daarin fijn en grof tot zeer grof inert materiaal, en dit blijkbaar om op deze percelen landbouwactiviteiten mogelijk te maken. Deze grondwerken werden in opdracht van de (oorspronkelijk eerste) beklaagde uitgevoerd door de oorspronkelijk tweede beklaagde , die tevens de grond aanvoerde waarmee het terrein werd opgehoogd.

Dat de bodem op de bewuste percelen, die gelegen zijn in overstromingsgevoelig gebied, hierdoor aanmerkelijk werd gewijzigd, blijkt eveneens uit de foto's in het strafdossier. De

omstandigheid dat de ophoging beperkt bleef tot 35 à 50 centimeter, doet hieraan geen afbreuk.

Het verweer van de beklaagde dat hij nog geen grond had opgehoogd maar louter reeds de bovenste teeltlaag van het terrein had gehaald – met de (volgens de beklaagde aldus niet-verwezenlijkte) bedoeling om vervolgens hierop bijkomende grond aan te brengen en hierop terug de bovenste teeltlaag aan te brengen – waarbij hij na het hem gegeven stakingsbevel louter de weggehaalde bovenste teeltlaag terug op de percelen zou hebben gelegd, is volstrekt ongeloofwaardig. Uit de vaststellingen en de foto's zoals opgenomen in het navolgend proces-verbaal van het agentschap inspectie RWO Oost-Vlaanderen, blijkt immers dat het terrein wel degelijk werd opgehoogd (zie stukken 39 e.v. van het strafdossier). Aan deze vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat een wijkagent van de lokale politiezone op 18 april 2014 verklaarde “geen verhoging van het terrein” te zien (stuk 35 strafdossier). Deze laatste verklaring berust, in tegenstelling tot wat door de beklaagde wordt voorgehouden, niet op een feitelijke vaststelling die bewijswaarde zou hebben tot het bewijs van het tegendeel, maar op een onjuiste interpretatie van de plaatselijke toestand door de betrokken wijkagent. Van enige twijfel is er dienaangaande geen sprake.

Overigens gaf de beklaagde toe dat er door 4 tot 5 “vrachten grond” werden aangebracht (stuk 95 strafdossier).

Voor het overige verwijst het hof naar de oordeelkundige motieven van de eerste rechter omtrent de feiten en de beoordeling van de schuld van de beklaagde, welke motieven door het hof worden overgenomen en bevestigd en alhier als herhaald worden beschouwd (randnrs. 3-7, 9 en de eerste en de tweede alinea van randnr. 10 op het 4^e tot en met het 7^e blad van het bestreden vonnis).

5.

De eerste rechter veroordeelde de beklaagde voor de bewezen telastlegging A tot een geldboete van 1.000,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 6.000,- EUR of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Deze bestraffing is aangepast aan de ernst van de feiten en de onaanvaardbare ingesteldheid van de beklaagde, die de vereisten van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu in de ruime zin van het woord totaal ondergeschikt heeft gemaakt aan zijn individuele betrachting om op een goedkope wijze zijn percelen grond geschikt te maken voor landbouwactiviteiten. De aldus bepaalde effectieve geldboete houdt voorts rekening met het strafverleden van de beklaagde, die reeds driemaal werd veroordeeld door de politierechtbank wegens verkeersgerelateerde inbreuken en bij arrest van deze kamer van het hof van 9 november 2012 ook reeds werd veroordeeld wegens een inbreuk op de milieuwetgeving. Voorts is deze effectieve geldboete noodzakelijk om de beklaagde te weerhouden van recidive.

De door de eerste rechter eveneens oordeelkundig bepaalde vervangende gevangenisstraf strekt ertoe om in een voldoende effectieve vervangende straf te voorzien mocht de geldboete niet worden betaald door de beklaagde .

Voorts oordeelde de eerste rechter eveneens oordeelkundig over :

- de kosten, gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hoofde van de beklaagde bewezen verklaarde enige telastlegging A
- de gehoudenheid van de beklaagde tot de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen), welke bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, door de eerste rechter terecht werd vermeerderd met 70 opdecimen tot 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten;
- de gehoudenheid van de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die na indexatie 51,20 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

De beklaagde is voorts gehouden tot de kosten, gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

6.

Bij brief van 23 oktober 2015 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering in bij het parket met betrekking tot de bewuste percelen. Deze herstellvordering, waaromtrent de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 24 september 2015 een positief advies heeft verleend, strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het desbetreffende terrein, wat inhoudt het opnieuw afgraven van het terrein naar het oorspronkelijk niveau zodat het inert zichtbaar bovenliggend materiaal en het dieper liggend inert materiaal (in de grond gedrukt door het op- en afrijden tijdens de ophogingswerken) verzameld wordt om vervolgens samen met de afgeschaapte bodem vervoerd te worden naar een erkende stortplaats.

De herstelmaatregel is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Voorts is de herstellvordering wat betreft de goede plaatselijke ruimtelijke ordening voldoende concreet gemotiveerd door onder meer de vermelding dat de betrokken terreinen in effectief overstromingsgebied liggen en volgens de watertoetskaarten nog in 2012 zijn overstroomd, en dat precies door de wederrechtelijke

ophogingswerken de waterbeheersing in dit gebied ernstig verstoord is en op lange termijn gehypothekeerd wordt. Hieruit blijkt tevens dat de herstelmaatregel geenszins kan worden beschouwd als onredelijk (laat staan kennelijk onredelijk) in vergelijking met de eventuele last die het herstel voor de beklaagde meebrengt.

De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen, daar niets erop wijst dat de plaats reeds in de oorspronkelijke toestand zou zijn hersteld. Dit werd tot op heden in elk geval ook nog niet vastgesteld overeenkomstig artikel 6.1.45 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en het hof volgt de beklaagde dan ook niet in zijn verweer dat de herstellvordering thans zonder voorwerp zou zijn. Dit laatste kan geenszins worden afgeleid uit de door de beklaagde voorgelegde factuur van 31 december 2016 ten belope van 1.730,- EUR van de uit voor "transport van uit te zeven grond van naar depot".

Voorts vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat aan de beklaagde een hersteltermijn van drie maanden dient te worden gegund om het herstel uit te voeren, wat gelet op de omvang van de werken een voldoende ruime termijn inhoudt, alsook dat hieraan een dwangsom zou worden gekoppeld van 100,- EUR per dag vertraging.

De vrees bestaat dat de beklaagde niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zal uitvoeren. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom aangewezen om de beklaagde tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen. Gelet op de lange periode gedurende welke de beklaagde het herstel al hadden kunnen uitvoeren en de termijn die hem hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijftermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385*bis*, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Wat dit laatste betreft, is het hof, anders dan de eerste rechter, van oordeel dat er geen reden is om te zeggen voor recht dat de dwangsom slechts zal worden verbeurd na het verstrijken van een termijn van *acht* maanden na het definitief worden van de rechterlijke beslissing (zie het beschikkend gedeelte in de eerste alinea van het 14^e blad van het bestreden vonnis). Mede gelet op het volgappel van het openbaar ministerie, waarbij het openbaar ministerie te kennen heeft gegeven dat het dezelfde grieven aanvoert als de beklaagde, zijnde dus ook een grief omtrent de herstelmaatregel (zie hoger, randnr. 2.2), zegt het hof dienvolgens voor recht dat de dwangsom zal worden verbeurd zoals hierna bepaald.

Daarentegen acht het hof het wel nodig om te zeggen voor recht dat boven het hierna bepaalde bedrag geen dwangsom meer zal worden verbeurd (art. 1385*ter* Ger.W.).

Tenslotte machtigt het hof in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad en de

gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de beklagde daartoe niet overgaat binnen de gestelde termijn.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de in het bestreden vonnis aangehaalde alsook hoger in het voorliggende arrest, met inbegrip van de telastlegging, aangehaalde wetsbepalingen, alsook op :

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen van de (oorspronkelijk eerste) beklagde en van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 7 maart 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, ontvankelijk en er ten gronde over beslissend binnen de perken van de aangetekende hoger beroepen en de ingebrachte grieven:

Op strafgebied

Bevestigt het vonnis in de mate dat het bestreden is in al zijn beschikkingen;

Veroordeelt de beklagde tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 123,06,- EUR;

Wat het gevorderde herstel betreft

Beveelt aan de beklagde op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op de percelen gelegen te kadastraal gekend als en eigendom van , geboren te , wonende te

door het opnieuw afgraven van het terrein naar het oorspronkelijk niveau zodat het inert zichtbaar bovenliggend materiaal en het dieper liggend inert materiaal (in de grond gedrukt door het op- en afrijden tijdens de ophogingswerken) verzameld wordt om vervolgens samen met de afgeschraapte bodem vervoerd te worden naar een erkende stortplaats;

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop het voorliggende arrest in kracht van gewijsde zal zijn gegaan;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een dwangsom van 100 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van drie maanden vanaf de dag waarop het voorliggende arrest in kracht van gewijsde zal zijn gegaan, en zegt in dit verband voorts voor recht dat er boven het bedrag van 50.000,- EUR geen dwangsom meer zal worden verbeurd;

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad , indien de in het voorliggende arrest bevolen herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, en dit op kosten van de veroordeelde (beklaagde).

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 45,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 25,87

€ 111,87

+ 10 %: € 11,19

Totaal: € **123,06**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter _____, als voorzitter, en de raadsheren _____ en _____, en in openbare rechtszitting van **8 december 2017** uitgesproken door voorzitter _____, in aanwezigheid van _____, advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____.

